

მხედლ თუმანიშვილის სახელობის
თეატრალური სკოლების ტანვითარების
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2013

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2014

მუყაოს სახლები

დრამა ერთ მოქმედებად

მოქმედი გმირები:

გიორგი: ექიმი 40 წლამდე

ელენე: გიორგის ცოლი

ვახო: გიორგის მეგობარი

მერი: ვახოს ცოლი

მამა ალექსანდრე

ტელეეკრანზე გასულ კადრებში:

გრემ ვუდის როლს: შეასრულებს იგივე მსახიობი, ვინც
მამა ალექსანდრეს როლს ასრულებს.

ჟურნალისტის როლს: იგივე მსახიობი, ვინც ასრულებს
მერის როლს.

სცენა წარმოადგენს დიდ სასტუმრო ოთახს. ოთახში ორნი არიან, ელენე და გიორგი (40 - 45 წლის ცოლქმარი). ელენე ტანტუხა მისვენებული, კალთაში ლეპტოპი უდევს, თან ტელეფონზე ლაპარაკობს. გიორგის ყურსასმენები უკეთია. კომპიუტერთან ზის და რაღაცას აქტიურად წერს, ისიც ვიდაცას ესაუბრება. კედელზე დაკიდებულ ტელევიზორში დაბალ ხმაზე ისმის საინფორმაციო გამოშვება.

გიორგი: ვაა?!... არა... პირველად მესმის. „მუყაოს სახლები?“ აბა ერთი კარგად მომიყევი... მერე...

ელენე (*ტელეფონზე ლაპარაკობს*)... შევეჩვიეთ, სხვა რა გზა გვაქვს, ...ნიკას წასვლა უფრო გაგვიჭირდა. ქეთი უფრო მაგარია, უცებ ადაპტირდა, თან ზუსტად იცის, რა უნდა. კი, სკაიპით ყოველდღე ველაპარაკებით. არა, სხვადასხვა შტატში არიან...ხო. რას გაიგებ. შენც მიეჩვევი, აბა, კალთაზე ხომ არ გამოიბამ? თვითონ თუ უნდა წასვლა?! კაი რაა?! აქ რა განათლება უნდა მიიღოს. რაა?! მოძღვარი არ აძლევს კურთხევას?! თქვენც რა ყველაფერს მოძღვარს ეკითხებით.

გიორგი: კაი, კაცო?! სად? როდის?! მართლაა?!.. რომელ არსზეა?

გიორგი ტელევიზორის პულტს მოიმარჯვებს და ხმას აუწევს. ეკრანზე ჩანს უცნაური საგამოყენო სივრცე.

ელენე: გიორგი! ვლაპარაკობ!

გიორგის არ ესმის, ტელევიზორთან ახლოს მიდის.

ელენე: კაი, დაგირეკავ, სკაიპში რეკავენ (*ელენე ტელეფონს გათიშავს*). რა წესია, ხო ხედავ, ვლაპარაკობ?!
გიორგი: აუუ, მოიცა, რაა?! რაღაც მაგარი ხდება. კოტე მიყვებოდა.

ტელეეკრანზე ჩანს უცნაური საგამოყენო სივრცე.

ჟურნალისტი: ძვიფასო ტელემეყურებლებო, დღეს

ჩვენს ქალაქში ჩამობრძანდა ბატონი გრემ ვუდი და ჩამოგვიტანა ყველასთვის უკვე კარგად ცნობილი პროექტი „მუყაოს სახლები“. ეს გახლავთ მოდერნისტული ხელოვნების ბოლო სიტყვა და, ჩვენდა საამაყოდ მინდა ვთქვა, რომ საქართველო არის მეცხრე ქვეყანა, რომელსაც ბატონი გრემი თავისი არაჩვეულებრივი პროექტით ეწვია. დიდი მადლობა, ბატონო გრემ, ძალიან გვიხარია, რომ უკვე აქ ხართ და ვიდრე ჩვენს მაყურებელს თქვენი პროექტის შესახებ უფრო დაწვრილებით მოუთხრობდეთ, მინდა შეგეკითხოთ, – საფრანგეთი, ინგლისი, ამერიკის შეერთებული შტატები, ნორვეგია, დანია, გერმანია, პერუ, მალაიზია, სინგაპური. და საქართველო. რით დავიმსახურეთ, რომ პირველ ათეულში მოგხვდით? რა პრინციპით არჩევთ ქვეყნებს? ვიცით, რომ მთელ მსოფლიოში სულმოუთქმელად გელოდებიან.

გრემი: გამარჯობათ, მივესალმები ქართველ ტელემყურებელს! რაც შეეხება თქვენს შეკითხვას, მართლაც უამრავი ქვეყნიდან გვაქვს მოწვევა. წარმოუდგენელია, რომ ყველგან შევძლოთ ჩასვლა. ამიტომაც, მე და ჩემი ასისტენტები ერთად ვიღებთ გადაწყვეტლებას. ჩვენს აპლიკაციაში არის ერთი ასეთი პუნქტი – რით გამოირჩევა თქვენი ქვეყანა სხვა ქვეყნებისგან? რა არის ისეთი, რასაც სხვაგან ვერ ნახავთ? სწორედ ამ შეკითხვაზე გაცემულმა პასუხებმა განაპირობა ის, რომ დღეს აქ ვართ.

ჟურნალისტი: და რა არის საქართველოში ისეთი, რასაც სხვაგან ვერ ნახვ, ბატონო გრემ.

გრემი: ბოლო მონაცემებით, საქართველოში აღმოჩენილია ყურძნის ყველაზე უძველესი წიპწა, რაც იმაზე მეტყველებს, რომ დამთავრდა მითები იმის შესახებ, თუ სად დაიწურა პირველად ვაზი, ანუ რომელი ქვეყანაა ღვინის პირველი სამშობლო. ნაპოვნი პირველი ევროპელის თავის ქალა. საქართველო არის ერთადერთი ქვეყანა, სადაც ებრაელები არასოდეს დაურბევიათ.

ჟურნალისტი: ე.ი. ყურძინის წიპწას, პირველი ევროპელის თავის ქალას და ჩვენს ტოლერანტობას უნდა ვუმადლოდეთ, რომ დღეს აქ ბრძანდებით?

გრემი: რა თქმა უნდა, თუმცა, ამ ყველაფერზე პრეტენზიას სხვებიც აცხადებენ და არც ის არის გამორიცხადი, რომ სადმე უფრო ძველი წიპწაც იპოვონ და უფრო ძველი თავის ქალა.. ჩვენ სხვა რამემ გაგვაოცა.

ჟურნალისტი: ოო, საინტერესოა?!

გრემი: ეს არის ერთადერთი ქვეყანა მსოფლიოში, სადაც ნასესხები ფულით სტუმარს ეპატიუებიან.

ჟურნალისტი: უცნაურია?! მართალი გითხრათ, უფრო საამაყო არგუმენტს ველოდი, მაგრამ ახლა მთავარია, რომ „მუყაოს სახლები“ ჩვენს დედაქალაქს სტუმრობს, რაც ამ ეტაპზე ყველაზე მნიშვნელოვანია ჩვენთვის. ბატონო გრემ, რას ნიშნავს „მუყაოს სახლი“? რატომ გახდა ის ასეთი პოპულარული?

გრემი: იცით, რამდენიმე წლის წინ აღმოვაჩინე, რომ ჩემს მეუღლესთან, რომელთანაც კონფლიქტი არასოდეს მქონია, აღრაფერი მაკავშირებდა, გარდა საერთო შვილებისა, რომლებიც გაიზარდნენ და სხვადასხვა ქვეყანას მიაშურეს საცხოვრებლად. სახლში ორი, ერთმანეთის მიმართ ინტერესდაკარგული, ადამიანი დავრჩით. სალაპარაკოც კი აღარაფერი გვქონდა. ერთმანეთის ყველაფერი ვიცოდით. რა მოვწონს? რა არ მოვწონს? რა გვიხარია? რას ვერ ვეგუებით? მიტომაც, ჩვენი ცხოვრება ერთი შეხედვით მშვიდად, მაგრამ უინტერესოდ გრძელდებოდა. გიფიქრიათ იმაზე, ადამიანი საშუალოდ რამდენ დღეს ცოცხლობს, თუნდაც ღრმა სიბერემდე? სულ რაღაც 30000 დღესაც კი არა... და იმის მაგივრად, რომ ყოველი დღის გათენება გაგვხარებოდა, პირიქით იყო. რა და, ყოველი დღე ხომ საჩუქარია! რა აზრი აქვს იმ დღეს, რომელიც არანაირ ემოციას არ მოგვიტანს, არ აგვადეღვებს, არ დაგვმუხტავს და ახლი ენერჯით არ აგვაგვსებს. ამიტომაც გადავწყვიტე, რომ რაღაც შეემეცვალა, ყოველ შემთხვევაში, მეცადა მაინც.

შობა ახლოვდებოდა და იმ წლის მასპინძლები მე და ჩემი მეუღლე ვიყავით. სტუმრები კი, ტრდიციულად – ჩვენი მეგობრები, ჩვენსავით უაზრო ცხოვრებას შეგუებული ორი წყვილი. ექსპერიმენტიც აქედან დაიწყო.

ჟურნალისტი: როგორც ვიცი, ამ წვეულების შემდეგ წყვილები გაიცვალა.

გრემი: დიას, ჩემმა პირველივე ექსპერიმენტმა გაამართლა. იმ დღეს ჩემთან ჩემი მეგობრის ცოლი დარჩა, ჩემი ცოლი კი ჩემს მეგობარს გაჰყვა.

ჟურნალისტი: ანუ, უფრო გასაგებად რომ ვთქვათ, თქვენ და თქვენმა მეგობარმა ცოლები გაცვალეთ?

გრემი: არა, მთლად ასე არ იყო. იქ მესამე წყვილიც იყო და მე იმის ცოლი შევიერთე ცოლად. დიას, ასეა და ჩვენ თავს დღემდე ძალიან ბედნიერად ვგრძნობთ.

ჟურნალისტი: როგორც ვიცი, მესამე წყვილი მალევე დაშორდა ერთმანეთს. ამას როგორ ახსნით?

გრემი: კი, ნამდვილად ასეა, უბრალოდ, იქ სხვა აღმოჩენა მოხდა. ქალი დარწმუნდა, რომ საპირისპირო სქესი აღარ აინტერესებდა და ეს გახდა მათი განშორების მიზეზი.

ჟურნალისტი: საინტერესოა, მაგრამ მინდა გაგაფრთხილოთ, რომ საქართველო ტრადიციების მოყვარული ქვეყანაა და ოჯახის თემას, როგორი პრობლემებიც არ უნდა ჰქონდეთ, შოუდ არ გადააქცევენ. ამას არც საზოგადოება მიესალმება. არ გეშინიათ, რომ თქვენი პროექტი ჩავარდეს?

გრემი: პირიქით, გულისფანცქალით ველოდები, როდის ამუშავდება ქართული „მუყაოს სახლი“. რაც უფრო მეტია წინააღმდეგობა, მით უფრო მეტია მისი გარღვევის სურვილი. თანაც, როცა კონსპირაციულობაც ბოლომდე დაცული და გარანტირებულია, ყველას უნდება სურვილი, თუნდაც, რამდენიმე საათით მაინც იყოს ის, ვინც ნამდვილად არის.

ჟურნალისტი: ესე იგი თქვენ იმედი გაქვთ, რომ მსურველების ბევრი განაცხადი შემოვა.

გრემი: უკვე ბევრია შემოსული.

ჟურნალისტი: წარმატებებს გისურვებთ.

გრემი: მე კი ქართველებს მოვუწოდებ, განთავისუფლდნენ ზედმეტი კომპლექსებისგან, თუ უნდათ, რომ ნამდვილ ცხოვრებას ეზიარონ. იცხოვრეთ ისე, როგორც თქვენ გინდათ და არა ისე, როგორც სხვებს უნდათ, რომ ცხოვრობდეთ – ეს არის ჩემი დევიზი. დიდი მადლობა.

ჟურნალისტი: მაყურებელს მინდა შევახსენო, რომ პროექტის შესახებ დაწერილებითი ინფორმაციისათვის უნდა შეხვიდეთ „მუყაოს სახლი“ წერტილი . გვ. შეავსოთ აპლიკაცია, უპასუხოთ 100 შეკითხვას და თქვენ აუცილებლად იპოვით თქვენს მეორე ნახევარს. ოღონდ, ამისათვის მთავარია, იყოთ გულწრფელები და მხოლოდ გულწრფელი პასუხები გასცეთ შეკითხვებზე. როგორც კი მეორე ნახევარს იპოვიან, შეგახვედრებენ მას „მუყაოს სახლში“ და რამდენ ხანსაც გინდათ, იმდენ ხანს გააგრძელებთ ურთიერთობას თქვენს ნამდვილ მეორე ნახევართან. აქ არ გექნებათ არანაირი ვალდებულებები, მხოლოდ სრულ თავისუფლებაზეა ყველაფერი დაფუძნებული. არ არის გამორიცხული, რომ „მუყაოს სახლში“ დაწვეებული ურთიერთობა ნამდვილ სახლებში გაგრძელდეს. მოკლედ, „იცხოვრეთ თქვენი ცხოვრებით“, მე გემშვიდობებით კეთილი სურვილებით.

(სიუჟეტი მთავერდება)

გიორგი: ოო, აქ ამბავი ატყდება?!

ელენე: ისე საათივით არის აწყობილი ამ ქვეყანაში ყველაფერი, რო „მუყაოს სახლიდა“ გვაკლდა. მთელი დღეა ამ სისულელეზე ლაპარაკობენ.

კარზე ჯერ ზარი გაისმება, შემდეგ კი აქტიური შინაურული ბრახუნი.

გიორგი: აუ, დაგვენძრა?! ვახოა...

ელენე: კაი რაა?! რა დავაშავე?! ერთი კვირა დღე მაქვს
და არ შეიძლება, რომ ჩემს გემოზე გავატარო?
გიორგი: კაი ჰოო, რა იყო შენც..

**გიორგი კარის გასაღებად გადის, ელენე – ტანსაცმლის
გამოსაცვლელად. ოთახში ხმაურით შემოდის
გიორგის ასაკის ვახო, მისი მეუღლე მერი და მამა
ალექსანდრე.**

ვახო: ტელევიზორი ჩართე, რა, ძმურად?!
გიორგი: ჩართულია, რა იყო, რა ხდება?! მობრძანდით,
მამაო, დაგვლოცეთ.
მერი: ელენე არ არის სახლში?
გიორგი: კი, ისვენებს, ახლავე დაუუბახებ. ელენეც,
სტუმრები მოვიდნენ (*გახტახებ!*)
ვახო: ბიჭო, ამ პედერასტების არხს რატო უყურებ?!
რამდენჯერ გითხარი, ეგ არის სატანების ბუდე,
მოიტა პულტი.

გიორგი პულტს აწვდის, ვახო სხვა არხზე გადართავს.

ვახო: აი, აი, დაწყებულა. მაიცა, ეს უკან არ ახვევს?
გიორგი: კი, როგორ არა. რა იყო, მოხდა რამე?!
ვახო: მოხდა კი არა, მაგათ დედებს რო... (*ეხსტით
ივინება*).
მამა ალექსანდრე: ვახტანგ!
გიორგი: აუ, მამაო, ბოდინში რაა, ხო იცით ჩემი ამბავი.

**კადრში ჩანს ჩხუბი, წივილი-კივილი, დარბევა. ვახო
აღტაცებული შესცქერის.**

ვახო: აუ, აუუუ, ნიაზა ნახე ეხლა რაა?! რას წაუთაქებს,
ჰა, ჰა, ჰა, ჯიგარი ხარ, ნიაზ! მოწვით?! აუ, მაგარი
კაცია!
გიორგი: რა ხდება, გამაგებინეთ.
ვახო: აი, აი, მეც გავიჩითე, ტოო, ნახე ეხლა, იმას
როგორ მოვდებ, ჰა, ჰა, ჰა.

მამა ალექსანდრე: ნწუ, ნწუ, ნწუ...

გიორგი: რა ხდება, მამაო?

მამა ალექსანდრე: რა ვიცი, რა ხდება და ებრაელებს მიუვარდნენ და „ხანუკას“ დღესასწაული დაარბიეს.

გიორგი: რაა? ბიჭო, შენ დაარბიე?

ვასო: არა, მაგათ ვაბლატავენ ახლა?! არ დაგვასხდნენ ყველანი თავზე. ვისაც რა მოუნდება, იმას ჩალიჩობს. ეგრე არ არის, ძმაო, ცხვირწინ მეჩეთებს გვიშენებენ, ხმას არავინ იღებს. ეგრე სად არის (*ოსევ ტელევიზორს მისჩერებია*)?! „ბუდა-ბარი ხო მიუვნგრიეთ?! მაგათ. (*ქესტით ივინება*).

გიორგი: რამ გაგაგიჟა, ბიჭო?! მე ეგ ხალხი ნორმალური არ მგონია. მაგათთან რა გინდა?

ვასო: აუ, ესლა შენ ძმობას გეფიცები, მაგრა მაწყენინებ! ბიჭო, ამ ხალხის ზურგზე დგას დღეს ქართველობა. ამათ უჭირავთ კბილებით ჩვენი სინდისი და პატიოსნება.

მამა ალექსანდრე: დამშვიდდი, ვახტანგ, ამ ბრძოლით და დაპირისპირებით უფრო აძლიერებთ მტერს. ილოცე, რომ გონს მოეგოს. ვინც ბოროტებას ჩადის, იმას ღმერთი გამოუტანს განაჩენს.

გიორგი: კაი რა, მამაო. ლოცვა თქვენი საქმეა და ჩხუბი ჩვენი. მაპატიეთ, მაგრამ, თქვენ რო არ გაგებლატავენბინათ ეს ხალხი, ასე თავზე არ გაგვასხდებოდნენ, ნაღდად ასეა.

საძინებლიდან ელენე გამოდის. ტანისამოსი გამოუცვლია, სტუმრებს მიესალმება.

ელენე: გამარჯობა, დამლოცეთ მამაო.

მამა ალექსანდრე: ღმერთმა დაგლოცოთ, ბოდიში, რომ ასე შემოგეჭვრით ამ კვირა დღეს.

ელენე: არა, რას ბრძანებთ?!

ვასო: რა ბოდიში, მამაო, ეს იგივე ჩემი სახლია. მე და გიორგი ტრუსიკის მეგობრები ვართ. ელენე კიდე ჩემი დაა, ჯივარი, ერთი ეგ არის, ეკლესიაში ვერ მოვიტყუეთ.

მამა ალექსანდრე: ყველას თავისი გზა აქვს, უფალი როცა მოისურვებს, მაშინ მოვა.

ვახო: ო, ეგრე სად არი?!

გიორგი: ელენე, სტუმრებს არ გაეუმასპინძლდეთ?

ელენე: ახლავე.

მერი: მოგეხმარები.

ელენე და მერი სამზარეულოში გადიან.

გიორგი: მამაო, დაბრძანდით რაა? ვახო?! როდემდე უნდა იდგე ფეხზე?

ვახო ხელს გადახვევს გიორგის.

ვახო: მამაო, ეს იცით რა გულის ბიჭია? არა, ისე სიფათზეც ხო ეტყობა? თან მერე როგორი ექიმი?! ამას ვენაცვალე (*ჩაპროშნის*).

გიორგი: ხო, კაი, მორჩი ახლა.

ვახო: რას მოვრჩე, შე ჩემა, მამაოც ჩვენი ძმა არი. ვიდაცა სოფლელი ქაჯი კი არ არის, ძველი სოლოლაკელია, აზრზე მოსული. უბანში, ძმაო?! დღესაც სიტყვა ეთქმის. აბა მე, ხო იცი, რო ამ ოჯახში ვიდაც სოფლელ ქაჯს არ ამოგიყვანთ.

გიორგი: რა იყო, სოფლელებსაც ხო არ არბევ?!

ვახო: მაგათი დროც მოვა, ავერი, საიდანაც ჩამოეთრენ..

გიორგი: ეს სულ გაგიჟდა.

ვახო: მამაო, მოკლედ, შენ ხო აზრზე ხარ, სადაც მოგიყვანე. მოკლედ, ჩემი ძმა არის, რაა. ერთი შეცდომა დაუშვეს ოღონდ, შეიღები არ უნდა გაეშვათ ამერიკაში.

გიორგი: ოო, დაიწყო ესლა ამან...

ვახო: რა, არ ვამბობ სწორს, მამაო? აქედან იქ როგორ უნდა აკონტროლო, ამდენი საცდურია გარშემო, ამდენი ხაფანგი. კი, რაზეა ბაზარი, შემოევლოს ჩემი თავი ორივეს, მაგარი ზრდილობიანი და წესიერი

ბავშვები არიან. მაგრამ მაინც ვნერვიულობ. ერთი ორჯერ კი გავუტრაკე სკაიპში, ხო იცი, რო ველაპარაკები? არ გეუბნებიან?

გიორგი: კი, მითხრა შენმა ნათლულმა, შუალამისას რო დაურეკე ჭკუის დასარიგებლად.

ვახო: იცი, რას გეტყვი? მე მაქვს მაგის უფლება, ჩემს ნათლულს, როცა მინდა, მაშინ დავურეკო. თუ მინდა, მთელი ღამე არ დავაძინებ.

გიორგი: ბიჭო, აქ რო შუადღეა, იქ შუადღეა. რას აღვიძებ ბავშვებს, ცოდოები არ არიან?

ვახო: მიდი რაა, როცა ხოში მექნება, მაშინ დავურეკავ! ეგ ჩვენი საქმეა.

და ისე, შენ რატო არ ურეკავ ჩემს თამთას?!

გიორგი: შენ რო გყავს ტერორში, ეგ არ არის საკმარისი, ახლა მე ვუბურდო ტვინი?

ვახო: ჰა, ჰა, ჰა ჯიგარი ხარ. ისე, ერთს რო გადავუბრიალებ თვალებს?! გვერდიდან არ ვიშორებ და მაინც, ხან სად გაძვრება და ხან სად. აქედან იქ – ამერიკაში?! როგორ გინდა, აკონტროლო?!

გიორგი: რატო უნდა აკონტროლო, დაანებე რა თავი. თვითონ უკეთესად გაერკვევიან ყველაფერში. შენ მოგწონდა, ვინმე ჭკუას რო გასწავლიდა და შენიშვნებს გაძღვედა?!

ვახო: მაშინ სხვა დრო იყო, ახლა ყველას და ყველაფერს თვალყური უნდა ადევნო. მარტო საკუთარი ოჯახის კი არა, სხვების სინდისზე და პატიოსნებაზეც უნდა გეჭიროს თვალი.

გიორგი: მერე, შენ ვინ დაგნიშნა მაგ პოსტზე?

ვახო: მე თვითონ დავინიშნე ჩემი თავი, ეხლა რა გინდა? შენ ძმობას გეფიცები.

გიორგი: ეე, აზრი არა აქვს შენთან კამათს. დაბრძანდით, რა, მამაო.

მაგიდის გარშემო სხდებიან.

გიორგი: მამაო, „მუყაოს სახლზე“ იცით რამე?

მამა ალექსანდრე: ეჰ, ვიცი, ვიცი, ეგ საიდანღა შემოგვივდეს? რა უნდა ჩვენთან მაგ გარყვნილებს? მოკლედ, ხან საიდან გვებრძვიან და ხან საიდან.

ვახო: აუ, რაზე ბაზრობთ, ვერ ვხვდები?

გიორგი: „ერის სინდისო!“ – ეგ როგორ გამოგრჩენია?

ვახო: რაო, რა ხდება, მამაო? საქმის კურსში ხართ?

მამა ალექსანდრე: რა და, ვილაც გიჟი ჩამოუყვანიათ შევდეთიდან თუ ნორვეგიიდან, ვითომ ჩვენი გიჟები არ გვეყოფოდა. რაღაც პროექტიაო „მუყაოს სახლი“. თანაც, თურმე, უნდა გვიხაროდეს, რომ პირველ ათეულში მოვხვდით და პატივი დაგვდეს, აქ რომ ჩამოვიდნენ.

შემოდიან ელენე და მერი და სინებზე დაწყობილი თეფშებით საჭმელები შემოაქვთ. უცებ სუფრაც გაიშლება.

ვახო: რა „მუყოს სახლი“? რის მუყაო? რა პონტია, ამისხენით? ვერაფერი ვერ გავიგე.

ელენე: რა პონტია და ადამიანს ესმარებიან, რომ თავისი ნამდვილი მეორე ნახევარი იპოვოს ცხოვრებაში.

ვახო: და თუ უკვე ნაპოვნი ყავს?

ელენე: ეგრე ბევრს გონია, რომ ნაპოვნი ყავს, მაგრამ აღმოჩნდება, რომ თურმე თავს იტყუებდა.

ვახო: ესენი როგორ ჩაღიხობენ?

ელენე: ტესტს ავსებ, ასი შეკითხვაა. მერე მთელ ინტერნეტ ქსელში უშვებენ და ასე პოულობენ შენს მეორე ნახევარს, მთელ მსოფლიოში ეძებენ.

ვახო: სხვადასხვა ქვეყნიდან რომ იყოს წყვილი შეიძლება?

ელენე: აბა?!

ვახო: და ეგ ნაღდი ამბავია, ტოო?

ელენე: ესლა გაიგე? მთელ მსოფლიოში მაგ „მუყაოს სახლების“ ბუშია დაწყებული.

ვახო: მერი, მგონი დაგენძრა, თქვენთან ბოდიში, მამაო.

ელენე: ნეტავ შენ შენს ნამდვილ მეორე ნახევარს ვინმე გაპოვინებდეს და...

ვასო: მაიცა, კარგად ამისხენით. იქნებ, ამ ტესტებით ჩემი მეორე ნახევარი ვიდაც მაღლაიზიელი ქალი აღმოჩნდა, მაშინ რას იზამენ?

ელენე: რას და, ჩამოგიყვანენ იმ მაღლაიზიელ ქალს, ან შენ გაგიშვებენ იმასთან.

ვასო: აუ, დაგლიჯა?! და მერე?!

ელენე: მერე შეგახვედრებენ „მუყაოს სახლში“ ერთმანეთს. იქ ორნი, მარტო როცა დარჩებით, უფრო კარგად გაიცნობთ ერთმანეთს. თან, თუ სურვილი გექნებათ, ყველაფერი მოსულა და მერე თქვენი ნებაა, გინდა ცოლს დაუბრუნდი და გინდა მაღლაიზიელთან გააგრძელე შენი ცხოვრება.

ვასო: დაოჯახებული ხალხიც ჩართულია ამ ამბავში?

მამა ალექსანდრე: ჩართული კი არა, მთელ მსოფლიოს ვირუსივით მოსდეს. თან ამბობენ, რომ ანონიმურობა გარანტირებულია. ალბათ, ასეც არის და სასწაული ხდება, ნამდვილი ღვთის რისხვავა, აბა სხვა რა დავარქვა ამას...

ვასო: მაიცა, ტო?! შელადავებით?

გიორგი: რას გელადავებით, მეც დღეს გავიგე.

ვასო: საიდან გაიგე?

გიორგი: ტელევიზორში იყო, ჩემი ყურით ვუსმინე.

ვასო: შენც იცოდი, შე ჩემა? (*მერიხ*).

მერი: ვიცოდი, მერე რაა?!

ვასო: მერე, მე ახლა უნდა ვიგებდე ამ ამბავს, შენ... (*ქესტით ივინება*)? შენთან ბოდიში, მამაო.

მერი: კაი რაა?! რა უნდა მეთქვა, რა იყო მოსაყოლი?

ვასო: ამათ შიგ ხო არა აქვთ? ბოდიში რა, მამაო... და აქ უკვე დაიწყო ეგ პონტი?

ელენე: კი, კაცო. რიგები დგას თურმე, იმდენი განაცხადია შესული.

ვასო: რაო?! ამათ... (*ქესტით ივინება*). იმათ კარგის... (*ქესტით ივინება*)?! ეს როგორ არ ვიცოდი?

ელენე: და შენ გგონია, რო ასე ადვილად იპოვნი? ყველაფერი ანონიმურად და კონსპირაციულად ხდება.

ვახო: მიწიდან ამოვთხრი და მაგათ დედებს... *(ჯესტით ივინება)* სათითაოდ.

მამა ალექსანდრე: ო, ამას კიდევ ეს უნდოდა?! რას ვეუბნებოდით?!

ვახო: აუ, მამაო, ესლა შენც ნუ მცენტრავ, რაა?! ამის დამალვა შეიძლება?

ვახო მობილურს ამოიღებს და სასწრაფოდ იწყებს რეკვას.

ვახო: ბიჭო ნიაზ, მუყაოს სახლი თუ რაღაც სირობაა, აზრზე ხარ? მერე, შე ჩემა, მე რატომ არ მითხარით?.. საიდან ვიცოდი, ტოო? ამ წუთას გავიგე და გამოვქლიავედი! ვინ და ვინა ხართ? ხოლა, დამელოდეთ, მეც ორ წუთში თქვენთან ვიქნები. აი, გამოვდივარ რაა, ამათ პედერასტ დედებს რო... *(ჯესტით ივინება)*.

ვახო მიდის, მამაო გაეკიდება.

მამა ალექსანდრე: ვახტანგ! ვახტანგ! დამშვიდდი, ვახტანგ!

ვახო: რა უნდა დავმშვიდდე, მამაო, ჩვენს გასაკეთებელს სხვა ვერ გააკეთებს? ხო იცით, არა?! წავედი, მაგათ ბუნდლას არ დაეტოვებთ, სადაც წავასწრებთ, იქ... *(ჯესტით ივინება)*.

მამა ალექსანდრე: მომეცი იარაღი! იარაღი მომეცი!

ვახო: კაი რაა?! პატარა ბავშვი ხო არა ვარ, მამაო?

მამა ალექსანდრე: კურთხევას გაძლევ, მომეცი იარაღი!

ვახო: ვაახ, ჩემი!

ვახო პატარა ბიჭივით მორჩილად ამოიღებს ტეტეს ტიპის პისტოლეტს და მამაოს აძლევს, მამაო ანაფორას აიწვევს და ოსტატურად ჩაიდებს უკან.

მამა ალექსანდრე: ასე უფრო მშვიდად ვიქნები, მე არავინ გამჩხრიკავს.

გიორგი: თქვენც მიდიხართ, მამაო?

მამა ალექსანდრე: აბა, მარტო სად გავუშვა ეს გადარეული ხალხი?

გიორგი: აუ, შენ ვინა ხარ, ბიჭო?! კაცი პირველად მოვიდა ოჯახში, თითო ჭიქა მაინც დაგველია?!

ვახო: არა, მამაო, თქვენ არ წამოხვალთ. მე ერთი წუთით გავალ, გავიგებ, რა ხდება და ისევ ამოვალ. მერიც აქ რჩება.

მამა ალექსანდრე: ნამდვილად? კარგი. იცოდე, დროზე თუ არ მოხვალ, აღარ დაგველოდები.

ვახო: არა, სიტყვა-სიტყვაა! როდის გადამიგდისხარ, არა გრცხვენია, მამო?!

ვახო მიდის, ყველანი სუფრას მიუსხდებიან.

გიორგი ღვინოს ჭიქებში ჩამოასხამს.

გიორგი: მამაო, კეთილი იყოს თქვენი ფეხი ჩვენს ოჯახში, გაგიმარჯოთ.

მამა ალექსანდრე: კეთილი იყოს, ღმერთმა დაგლოცოთ, გაგაძღვროთ, ძალიან მძიმე დროში გვიხდება ცხოვრება, საერთოდაც და სასულიერო პირებსაც.

ელენე: სასულიერო პირებზე ვერ ვიტყვოდი მაგას. მე მგონი, ასეთ პატივში არც არასოდეს ყოფილან.

გიორგი: ელენე?! კარგი, არ გინდა ახლა...

მამა ალექსანდრე: არ არის პრობლემა, ვისაუბროთ, მეც მაინტერესებს თქვენი აზრი. რას ფიქრობთ?

მერი: ისე, ჩვენი მამაო გამონაკლისია, ისიც ჩვენსავით საზოგადოებრივი ტრანსპორტით დადის.

ელენე: რატომ, მამაო? არ გაგიმართლათ მრევლში? ასე ყველა ვახოსავით ჯიბეცარილი თუ გყავთ, მალე საზოგადოებრივი ტრანსპორტითაც ვეღარ ივლით და ფეხით მოგიწევთ სიარული.

მამა ალექსანდრე: ჰა, ჰა, ჰა, მართალი ბრძანდებით.

გიორგი: ელენე?! სამზარეულოში ჩუმად ხო არ სვამდით, რეებს ბოდავ?

მერი: ისე, ცოტა მართლა დავლიეთ, ჰა, ჰა, ჰა.

გიორგი: ჰო ვთქვი, არა?!

მამა ალექსანდრე: ელენე, თქვენს პირველ შეკითხვაზე მინდა რომ გიპასუხოთ. მარტო ნიშნისმოგება რომ დამენახა, არ მომინდებოდა ამ საუბრის გაგრძელება. მაგრამ თქვენს ნათქვამში ტკივილიც დაგინახე და ამიტომ, თუ ნებას დამრთავთ?

ელენე: მაპატიეთ, შეიძლება ცოტა უხეშად გამომივიდა, მაგრამ მე თვითონაც მაწუხებს, რომ ეკლესიაში არ დავდივარ.

მამა ალექსანდრე: მერე, რატომ არ დადიხართ?

მერი: მამაო, იცით რაა, ჩემი კლასელი... დავამთავრეთ თუ არა სკოლა, მალევე მონაზვნად აღიკვეცა. ერთი უბრალო, შეუმჩნეველი გოგო იყო და, მართალი გითხრათ, შეამაყებოდა. ხშირად ჩავდიოდით მის სანახავდ, იქიდანაც რაღაც თითქოს განწმენდილი და ამადლებული ვბრუნდებოდი ხოლმე და მერეც კაი ხანს მიმყებოდა ეს გრნობა... წლები გრძელდებოდა ასე...

მამა ალექსანდრე: მერე რა შეიცვალა?

მერი: ისეთი თითქოს არც არაფერი, მაგრამ... როგორ აგისხნათ?! რა ვქნა, არ მომწონს, როცა მონაზონს ჩემზე უკეთესი ტელეფონი უჭირავს და ჩემზე უკეთეს მანქანაზე ზის.

მამა ალექსანდრე: ჰო, გასაგებია. სამწუხაროდ, პირველი არა ხართ, ვისგანაც ამგვარი საყვედური მესმის საეკლესიო პირების მიმართ.

გიორგი: იქნებ, სხვა დროს გვეკამათა ამ თემაზე და სხვა ადგილას? ელენე, შენ არ გაგიგონია – „არ განიკითხო და არ განიკითხები?“ მით უმეტეს, საელკესიო პირის განკითხვა რა ჩვენი საქმეა, არა, მამაო?

მამა ალექსანდრე: არ არის ეგრე. თუ საეკლესიო პირი ფუფუნებით იხრწნება, მაშინ ვაძლევთ ვართ, რომ მივუთითოთ. იცით, როდის იღუპება ადამიანი? როდესაც ის ფუფუნებაში ცხოვრობს, გვერდით კი ვიღაც მშვიერი ჰყავს და მას დახმარების ხელს არ უწვდის. მაგრამ ამან არ უნდა დაგაბრკოლოთ.

ჩვენ ყველას ჩვენი ცოდვები მოგვეკითხება. ტაძრის გარეშე ღმერთთან ურთიერთობას ვერ დაამყარებ, ნუ ეძებთ უცოდველ მღვდელმსახურს, გახსოვდეთ, რომ ის მხოლოდ გამტარია თქვენს და უფალს შორის.

მერი: მამაო, ხო იცით, ვახო რომ იყოს აქ, ხმის ამოდებას ვერ გამბედავდი. თვითონაც ხო კარგად იციან, რომ გამტარები არიან? პირიქით სიტუაციებში რატომ არ ახსოვთ ეს? ვიღაც 100-ათასიან ჯიპს რომ აჩუქებს, თავისთვის როგორ იტოვებენ, გაატარონ და დაურიგონ გაჭირვებულებს. ვერ ვიგებ, როცა გარშემო მართლა ამდენი მშვიერი ადამიანია? რა ვქნა, ვერ ვიგებ...

გიორგი: ისე, ერთში კი ნამდვილად ვეთანხმები, მეტი თანადგომის უნარი რომ გვექონდეს, ამდენი გაჭირვებულზე აღარ გვეყოლებოდა. მაგრამ მეორეც არის, ეს ხალხიც იმდენ საქმეს აკეთებს, დიდას რომ თავიანთ ეპარქიაში არიან, საღამოს ქალაქში უწევთ ჩამოსვლა. დანჯღრეული მანქანებით რომ იარონ, თავიანთი ეპარქიებიდან ვერ უნდა გავიდნენ.

ელენე: მერე, ნუ გავლენ. იქ ცოტაა საკეთებელი?! მეც და ჩემს ქმარსაც ორივეს სადოქტორო გვაქვს დაცული და ერთი დანჯღრეული მანქანის გამოცვლა ვერ მოგვიხერხებია. კი არ მშურს, მამაო, მაგრამ, სწორად გამიგეთ, მამაოს ცოლი ჯიპით არ უნდა დადიოდეს, არც ჩემზე ძვირფასად არ უნდა ეცვას. მე ასე მესმის. მე იქ ვერც თავმდაბლობის, ვერც სინანულის და ვერც სიკეთის მაგალითებს ვერ ვხედავ და ამიტომაც ვარ დაბრკოლებული. და ძალიან მაწუხებს ეს ამბავი, რომ არ მაწუხებდეს, ხმასაც არ ამოვიღებდი.

მერი: მესმის შენი, მაგრამ ყველა არ არის ეგეთი.

ელენე: ეჭვი არ მეპარება. ღმერთმა დაიფაროს, რომ ყველანი ასეთები იყვნენ, ბოდიშს გიხდით.

მამა ალექსანდრე: საბოდიშო არაფერია, სამწუხაროდ, არც ახალია ჩემთვის, რაც ახლა თქვენგან მოვისმინე. მაგრამ მე თვითონ ბევრის არაფრის შეცვლა არ შემიძლია, ვერც ჭკუის სწავლებას ვერ დაგუწევებ

სხვას. იმედი მაქვს, რომ ჩვენი ურთიერთობა ამით არ დამთავრდება. ახლა კი ჩემი წასვლის დროა, ლოცვაზე მაგვიანდება.

მამაო მასპინძლებს და მერის ემშვიდობება და მიდის. გიორგი, მერი და ელენე მაგიდასთან ჩუმად სხედან.

გიორგი: რა იყო, რა ჩუმად ხართ? მოხდა რამე?

ელენე: მოხდა, მოხდა.

სამწუხაროდ, ცუდად არის საქმე.

გიორგი: რა იყო?

ელენე: თამთა ფეხმძიმედ ყოფილა.

გიორგი: ვინ თამთა?

ელენე: აუუ, ვინ თამთა, გიორგი? ვახოს და მერის თამთა.

რა დაგემართა?

გიორგი: ჰმ, მოკლავს ვახო.

მერი: კი არ მოკლავს, დაკლავს და მერე მეც მიმაყოლებს.

გიორგი: მერე, რას აპირებთ? ბიჭი რას ამბობს?

ელენე: ბიჭს ცოლი და ორი შვილი ყოლია და არც გაცილებულია და არც გაცილებას აპირებს. რას იტყვი?

გიორგი: რა უნდა ვთქვა, შოკში ვარ. თამთა რას აპირებს?

ელენე: თამთა ბავშვის მოშორებას არ აპირებს.

გიორგი: ჰოო, საქმე მართლა ცუდად ყოფილა...

მერი ტირილს იწყებს.

გიორგი: კარგი, დამშვიდდი, რაღაცას მოვიფიქრებთ.

მერი: არ ვიცი, რა გვეშველება. ვერანაირ გამოსავალს ვერ ვხედავ, ვერანაირს.

ელენე: ხო იცი, რომ ნერვიულობით საქმეს მაინც ვერაფერს უშველი.

მერი: წავედი მე სახლში. იქნებ, ცოტა დავისვენო, საერთოდ ვეღარ ვიძინებ.

ელენე: კარგი, როგორც შენ გინდა.

მერი მიდის. ელენე თავის ლეპტოპს აიღებს და ტახტზე მიესვენება. გიორგიც კომპიუტერთან ჯდება. თანდათან ბნელდება. სივრცეში სხვადასხვა ადგილას ჩნდება ბევრი კომპიუტერის ეკრანი, სადაც „მუყაოს სახლის“ განაცხადები ივსება. შეკითხვებზე პასუხებს სხვადასხვა ასაკის ადამიანები იძლევიან (ოღონდ, არ ჩანან. მხოლოდ ერთმანეთში არეული მათი ხმები ისმის, შეკითხვებს კი რობოტი უსვამს. არც ერი ფრაზა ბოლომდე არ ისმის, არც შეკითხვა და არც პასუხი). განათება იცვლება და დაბალ სინათლეზე ერთმანეთის პირისპირ ორი სკაფანდრიანი პერსონა გამოჩნდება, ისმის რობოტის ხმა.

რობოტის ხმა: მოგესალმებით, თქვენ „მუყაოს სახლში“ ხართ და, ჩვენი გამოთვლით, რომელიც თქვენს გულწრფელ პასუხებზე იყო დაყრდნობილი, ერთმანეთისთვის შექმნილი ადამიანები ხართ.

შეგახსენებთ თამაშის წესებს: სკაფანდრებს ორივეს სურვილის შემთხვევაში მოიხსნით, მანამდე კი შეგიძლიათ ერთმანეთს, რა შეკითხვაც გნებავთ, ის დაუსვათ. რა თქმა უნდა, მონაცვლეობით. როცა შეკითხვები დასრულდება, იხსნით სკაფანდრებს, თუ ამის სურვილი გაქვთ.

„მუყაოს სახლის“ დატოვების სურვილის შემთხვევაში, თქვენ-თქვენი გასასვლელი კარით გახვალთ, იმით, რომლითაც შემოხვედით. თუ შემდგომში ორმხრივად გაჩნდება ურთიერთობის გაგრძელების სურვილი, განმეორებით შეხვედრას ისევ ჩვენ უზრუნველვეყოფთ. გისურვებთ წარმატებებს.

ორივე პერსონა, რომლებიც ერთმანეთისგან ერთი მეტრის მოშორებით სხედან, კოსმონავტიკით არიან ჩაცმულნი, თავზეც იმდაგვარი სკაფანდრები ახურავთ, ოღონდ, მათი სახეები არ ჩანს.

მათი საუბრის დროს ხმებს ადევს ვიბრაცია, რაც შეუძლებელს ხდის ხმის ამოცნობას.

კაცი: გამარჯობა!

ქალი: გამარჯობა!

კაცი: როგორც ვხვდები, ერთ ენაზე ვლაპარაკობთ, რადგან თარჯიმანი არ დაგვეჭირდა.

ქალი: ხო, ამას მეც მივაქციე ყურადღება.

კაცი: ჩვენი პასუხები თითქმის დაემთხვა ერთმანეთს.

ქალი: ხო, ამათ თუ დაუჯერებთ.

კაცი: რაშიც ეჭვი გვეპარება, აქ შეგვიძლია, რომ გადავამოწმოთ. მე მზად ვარ.

ქალი: მეც.

კაცი: იქ მხოლოდ ხუთი შეკითხვაზე შეგვეძლო, რომ არ გვეპასუხა, თქვენ რომელი კითხვები დატოვეთ უპასუხოდ?

ქალი: ხუთივე გაინტერესებთ?

კაცი: კი, რატომაც არა?! თუ საწინააღმდეგო არაფერი გაქვთ.

მე მზად ვარ, რასაც კი შემეკითხებით, ყველაფერზე გაგცეთ პასუხი.

ქალი: ჰოო, კარგია, რომ არ ვჩანვართ და ვერც ხმით დავიმახსოვრებთ ერთმანეთს.

კაცი: რატომ არის კარგი?

ქალი: ხომ შეიძლება, რომ ერთმანეთის ნაცნობები ვიყოთ. ამ ქალაქში ხო ყველა ერთმანეთს იცნობს.

კაცი: აქ მაინც დავივიწყოთ ცოტა ხნით გარეთა სამყარო და გაგთავისუფლდეთ ამ კომპლექსებისაგან, თუნდაც, რამდენიმე საათით.

ქალი: და თქვენ გჯერათ, რომ ამ „მუყაოს ყუთს“ ეს შეუძლია?

კაცი: მე ის ვიცი, რომ სპეციალური დანადგარი მაშინვე აღიქვამს ტყუილს და განგაშის ზარი ირთვება.

ქალი: ა, ხოო. მოკლედ, რახან თავი გაყვავით, მე მზად ვარ. მკითხეთ, რაც გენებოთ.

კაცი: აპირებთ, რომ სკაფანდრი მოიხსნათ და თქვენი ნამდვილი სახე დამანახოთ და ხმა გამაგონოთ?

ქალი: რა თქმა უნდა, არა.

კაცი: გაგიხარდათ, აქ რომ საპირისპირო სქესის მეწყვილე დაგხვდათ?

ქალი: კი, პრინციპში.

კაცი: „პრინციპში“ რაა? თქვენთვის სულერთია, კაცი აღმოჩნდებოდა თქვენი ნამდვილი მეორე ნახევარი თუ ქალი?

ქალი: მე საკუთარ სექსუალურ ორიენტაციაში ეჭვი არასოდეს შემპარვია, უბრალოდ, შეიძლება უფრო კარგად გაერთობილიყავი.

კაცი: ე.ი. აქ გასართობად მოხვედით.

ქალი: ხო, ყოველ შემთხვევაში, რაღაც სიახლეს ნამდვილად ველოდები.

კაცი: თქვენმა ოჯახის წევრებმა თუ იციან, აქ რომ ხართ?

ქალი: კი... ყველამ არა.

კაცი: აქედან რომ წახვალთ, სიმართლეს მოყვებით?

ქალი: კი, რატომაც არა?!

კაცი: მე ამას არსად არ მოვყვები.

ქალი: რატომ?

კაცი: ჯერ ერთი, ჩემმა ცოლმა რომ გაიგოს, ძალიან ეწყინება, შეიძლება გამცილდეს კიდეც.

ქალი: გეშინიათ, რომ მიგატოვოთ?

კაცი: არა, სკანდალები მეზარება.

ქალი: გიყვართ თქვენი ცოლი?

კაცი: მგონი, კი.

ქალი: კი თუ არა?

კაცი: ხო, რა ვიცი, მივეჩვიე ამ ურთიერთობას.

ქალი: და ახლა ჩემსავით ახალის ძიებაში ხართ?

კაცი: ყოველ შემთხვევაში, ახლა ეს სიტუაცია მომწონს. თქვენი ნამდვილი ხმა რომ მესმოდეს, უფრო კარგი იქნებოდა.

ქალი: ეს დაივიწყეთ.

კაცი: ესე იგი, თქვენც გათხოვილი ხართ?

ქალი: დიახ, ვარ.

კაცი: ახლა არ მითხრათ, რომ გიჟდებით თქვენს ქმარზე! ვერ დავიჯერებ!

ქალი: არ ვგიჟდები, მშვიდად მიყვარს.

კაცი: ანუ, რო მოკვდეს, გეწყინებათ?

ქალი: ცოტა სულელური შეკითხვაა. რა თქმა უნდა, მეწყინება

კაცი: თქვენც მკითხეთ.

ქალი: გიღალატიათ ცოლისთვის?

კაცი: კი, კაცო, როგორ არა?! თქვენ?

ქალი: მეც.

კაცი: ხოლო, ეს იმას ნიშნავს, რომ თქვენ ნამდვილად არა ხართ სკაფანდრის მომხსნელი. ხვდებოდა ქმარი?

ქალი: არა მგონია.

კაცი: როგორ?! მე მივხვდებოდი.

ქალი: არა, ისე... ვიყავი შეყვარებული, ფიზიკურად არც შევხებივარ, მაგრამ ძალიან მიყვარდა.

კაცი: ოჰ, ეგ რა ღალატია?!

ქალი: ჩვენი სურვილები ყველაფერში დაემთხვა, ურთიერთობებში, სექსზე აზრებშიც კი. აი, ახლა რომ მოვიხსნა სკაფანდრი და ძალიან მოგეწონოთ, გაქვთ იმის თავი, რომ უარი თქვათ ყველაფერზე: სახლზე, ოჯახზე, ცოლზე, შვილებზე, მომკიდლოთ ხელი და ხმამაღლა აღიაროთ – ვიპოვე ჩემი მეორე ნახევარიო?!

კაცი: რატო ხმამაღლა? ჩუმიად დავითესებით, ეს ამ პროექტში მოსულა.

ქალი: სერიოზული პასუხი მინდა, შეგიძლიათ, ერთი ხელისმოსმით?..

კაცი: შემიძლია.

ქალი: ყოჩად!

კაცი: თქვენ?

ქალი: „მე ახლაც მზად ვარ, რომ მოგკვდე სიყვარულისთვის“ – ეს ფრაზა 70 წელს მიტანებულმა ფანი არდანმა თქვა ცოტა ხნის წინ და შემშურდა.

კაცი: ანუ სურვილი გაქვთ და ტრაკი არა? ბოდიშს ვიხდი ამ გამოთქმაზე.

ქალი: არ ვიცი... მგონი, არა, ან ის დიდი გრძნობა არ მწვევია, რომელიც ყველაფერზე მაღლა დგას.

კაცი: არადა, პირველად ჩაუღრმავდი ამ რიცხვს, საშუალოდ რამდენ დღეს ცხოვრობს ადამიანი. რა ცოტა ყოფილა. ამ დღეების დიდ ნაწილსაც ისე

ატარებს, როგორც სხვებს მოეწონებათ და არა ისე, როგორც თვითონ უნდა.

ქალი: ასეა, სამწუხაროდ, ერთმანეთს ხელს ვუშლით. თუ ვინმემ გაბედა და ის სურვილი გამოხატა, რისი გამოხატვის სითამამეც ჩვენ არ გვეყო, პირველები ჩვენ ავუმხედრდებით და ლამის ჩასაქოლადაც კი ვიმეტებთ, ასე არ არის?

კაცი: თქვენ, მგონი, მართლა ჩემი მეორე ნახევარი ხართ?!

ქალი: სამწუხაროდ, იმედები უნდა გაგიცრუოთ.

კაცი: ამას პირველივე წუთიდან მივხვდი. ისე, თამაშის წესებში წერია, რომ თუ ორმხრივი სურვილი იქნება...

ქალი: ვიცი, შეგვიძლია სექსიც გვქონდეს.

კაცი: ამჯერად ამის თქმას არ ვაპირებდი, ეს არ მიგულისხმია. ჯერ მეც არა ვარ მზად ამისთვის, მაგრამ ხელის შეხება კი ძალიან მინდა თქვენს ხელზე, თუ საწინააღმდეგო არაფერი გაქვთ.

ქალი: ეს მეც მინდა.

კაცი: მაშინ, იასამნისფერ დილაკს უნდა დავაჭიროთ ხელი და ხელები გაგვითავისუფლდება.

ქალი: მეც?

კაცი: კი, მხოლოდ ორმხრივი სურვილის დროს არის ეს შესაძლებელი.

ქალი: ვაჭერ.

ოთახში სრული სიბნელე ისადგურებს.

კაცი: საოცარი ხელები გაქვთ...

ქალი: თქვენგანაც უცნაური ენერჯია წამოვიდა.

კაცი: ჩვენ შეგვიძლია ეს ურთიერთობა ჯერჯერობით ასე გავაგრძელოთ, თუ წინააღმდეგი არა ხართ, შეუქმამქრალში.

ქალი: გავაგრძელოთ, რატომ აღარაფერს ამბობთ?

კაცი: როგორ მინდა ახლა თვალებში გიყურებდეთ და თქვენი ნამდვილი ხმა მესმოდეს.

ქალი: მეც.

კაცი: ღმერთო ჩემო.

ქალი: რა ცხელი ხელები გაქვთ?

კაცი: აანთეთ სინათლე!

ქალი: ჰა,ჰა, ჰა, ასე მაღე მოგბეზრდათ?

კაცი: არაა, ამის გაძლება შეუძლებელია.

კაცი: რა ფერის თვალები გაქვთ?

ქალი: თაფლისფერი. თქვენ?

კაცი: მე მოცისფრო-მონაცრისფრო.

ქალი: ოჰო, ჰო, ჰო, ცოტა „ტრიპანი“ ხომ არა ხართ?

კაცი: კი ვარ. მოდი რა, შენობით ვილაპარაკოთ.

ქალი: კარგი.

კაცი: რა საშინელებაა, ხვალ შეიძლება ისე ჩაეუაროთ ერთმანეთს, რომ ვერც კი ვიცნოთ.

ქალი: ეს მეც გავიფიქრე.

კაცი: მერე, არ გინდა რამე მოვიგონო? ნუ ვიქნებით ერთად, თუ არ შეგვიძლია, მაგრამ ხომ შეიძლება, რომ უბრალოდ ვიმეგობროთ, შევხვდეთ, ხელი-ხელზე მოგვიდოთ, ათასში ერთხელ მაინც.

ქალი: და თქვენ გჯერათ ქალის და კაცის მეგობრობის?

კაცი: არა, შენ?

ქალი: არც მე.

კაცი: მით უმეტეს.

ქალი: რა მოვიგონოთ?!

კაცი: აი, ხვალ.

ქალი: არა, ხვალ ძალიან მაღეა.

კაცი: იყოს ერთ კვირაში, სამხატვრო გალერეასთან, 12 საათზე.

ქალი: მერე, როგორ გიცნოთ?

კაცი: იცი რაა? მე არ მეშინია სკაფანდრის მოხსნის.

კაცი სკაფანდრს იხსნის, ეს გიორგია.

გიორგი: დამიმახსოვრებ?

ქალი: ჰმ.

გიორგი: იცოდე, თუ არ მოხვალ, ძალიან დიდ ბოროტებას

ჩაიდენ, იმიტომ რომ მე აქედან სხვა ადამიანი მივიღვარ, იმიტომ რომ გავცოცხლდი, და 18 წლის ბიჭივით მიცემს გული.

ქალი: იმედები რომ გავიცრუო? და ისეთი არ აღმოჩნდეს, როგორიც შენს წარმოსახვაში?

კაცი: არ არსებობს, შემპირდი, რომ ნამდვილად მოხვალ, გთხოვ, ერთხელ მაინც შემხვდი.

ქალი: ჩვენი დრო იწურება. წითელი აინთო, თუმცა, შეგვიძლია გაგრძელება, მოვითხოვოთ, გინდა?

კაცი: არა, აქ მეტი აღარ მინდა. გარეთ უნდა შევხვდე, ხო მპირდები, რომ მოხვალ?

ქალი: შეგვიძლია, დამატებითი დრო აქაც მოვითხოვოთ.

კაცი: არა, აღარ მინდა. ერთ კვირაში, შენ მიცნობ... მეც გიცნობ, დარწმუნებული ვარ, აი, ნახავ. მოხვალ? ხო ნამდვილად მოხვალ?

ქალი: მოვალ.

კაცი: ერთხელ კიდევ მინდა შეგეხო. ვაჭერ იასამნისფერ ღილაკს.

ისევ სიბნელება.

კაცი: ეხლა შემიძლია, რომ დაგიკოცნო ეს ხელები. ღმერთო ჩემო, არასოდეს მიგრძენია, რომ ხელები ასეთი მნიშვნელოვანი იყო. როგორი წვრილი თითები გაქვს, როგორ გითრთის (*კოცნის თითებზე*).

ქალი: იცი, თუ მწვანე ღილაკს დავაჭერთ ხელს, შესაძლებელია აქ სექსიც გვქონდეს, ოღონდ, ერთმანეთს მაინც ვერ დავინახავთ.

კაცი: ვიცი, ამაზე ხელმოწერა კონტრაქტის პირობებშიც იყო.

ქალი: მერე. არა ხარ თანახმა?

კაცი: არა, მე ახლა ამისთვის მზად არა ვარ. ერთ კვირაში დაგელოდები და თუ არ მოხვალ, იცოდეს, შეიძლება დარდისგან მოგკედეს. წავედი, მეტი აღარ შემიძლია.

გიორგი მიდის, ქალი სკაფანდრს მოიხსნის. ეს ელენეა. ელენე დიდხანს ზის ჩაფიქრებული და ერთ წერტილში იყურება.

ჩართოება განგაშის სიგნალი და რობოტის ხმა:

გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ „მუყაოს სახლი“!
გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ „მუყაოს სახლი“!
გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ „მუყაოს სახლი“!

ელენე გადის.

* * *

გიორგის და ელენეს ბინა.
გიორგი ტახტზეა მიწოლილი და ტელევიზორს უყურებს.
შემოდის ელენე.

გიორგი: სად იყავი?

ელენე: არსად, მაღაზიებში გავიარე.

გიორგი: ჩაის მომიტან?

ელენე: კი. ახლავე. რა ხდება?

გიორგი: „მუყაოს სახლს“ ცეცხლი წუკიდეს და მგონი ეს დებილი ვახოა დატყერილი.

ელენე: ვინ წაუკიდა?

გიორგი: რა ვიცი, მოძრაობა „ერის სინდისი“ და რა ვიცი.

ელენე: აუწიე, რაა?!

კადრში ჩანს ჟურნალისტი, რომელიც პირდაპირ რეპორტაჟს გადმოსცემს.

ურნალისტი: როგორც წინა ჩართვისას უკვე მოგახსენეთ, ორგანიზაცია „ერის სინდისის“ წევრებმა ცეცხლი წაუკიდეს „მუყაოს სახლებს“. დამწვარია რამდენიმე სახლი, თუმცა, საბედნიეროდ, მსხვერპლი არ არის. დაკავებულია სამი ეჭვმიტანილი პირი, რომლებსაც, სავარაუდოდ, დაეკისრებათ 1000-ლარიანი ჯარიმა

და ერთი საეკლესიო პირი მამა ალექსანდრე, რომელსაც ანაფორის ქვეშ ტეტეს ტიპის პისტოლეტი აღმოაჩნდა.

ორგანიზაციის წევრებს, სავარაუდოდ, ჯარიმის გადახდის შემდეგ გაათავისუფლებენ, მამა ალექსანდრეს წინააღმდეგ კი პროკურატურამ უკვე აღძრა სისხლის სამართლის საქმე.

გიორგი: ჰო, მაგარ შარში გაყვეს თავი.

ელენე: ეს უნდა კიდევ ამ საცოდავ მერის?!

გიორგი: შენ არ იცი თამთას ამბავი?

მერიმ დამირეკა, ვიღაც ესპანელს გაყოლია გუშინ.

ელენე: როგორ?

გიორგი: აი, მაგ პროექტით. რა ქვია, „მუყაოს სახლში“ გაცნობილს. ეტყობა, აპოენინეს მეორე ნახევარი.

ელენე: მაგიტომაც მიუფარდებოდა ვახო.

გიორგი: არა, ეგ ჯერ არ იცისო, მერიმ დამირეკა.

ელენე: ჰა, ჰა, ჰა.

გიორგი: ჰა, ჰა, ჰა.

ელენე: აბსურდის ქვეყანაში ვცხოვრობთ.

გიორგი: აი, ეს ის კაცი არ არის?

კადრში ჩანს „მუყაოს სახლების“ პროექტის ავტორი.

ჟურნალისტი: ბატონო გრემ, ალბათ, ძალიან გულდაწყვეტილი ხართ, რომ თქვენს პროექტს აქ ასეთი ინციდენტი შეემთხვა.

გრემი: რახან გვებრძვიან, ესე იგი, ჩვენმა პროექტმა გაამართლა. ჩვენ გავიმარჯვეთ, რადგან რამდენიმე წყვილმა აქაც იპოვა ერთმანეთი...

„მუყაოს სახლები“ შეიძლება დაწვან, თუმცა, ეს იდეაა, იდეები კი, როგორც ხელნაწერები, ცეცხლში არ იწვება.

გიორგი: ჩაის არ დამისხამ?

ელენე: კი, კი.

ელენეს ჭიქებით ჩაი შემოაქვს და ისიც გიორგის
გვერდით ტახტზე მოკალათდება.

გიორგი: სხვა რა არის ახალი?

ელენე: არაფერი, შენკენ?

გიორგი: არც ჩემკენ.